

Alt dette synes jeg maa tages under Overvejelse, naar det Spørgsmaal kommer op til sin Tid: Skal Staten træde hjælpende til eller ikke? Jeg har fremhævet det saa stærkt, som jeg har kunnet, for at sige, at det bliver et stort Spørgsmaal, om dette er forsvarligt.

Saa har man sagt: Det skete i Februar i Aar ved Bankgarantien, det er det, man hænger sig i. Derom er nu at sige, at Bankgarantien gaves fra Lørdag til Mandag. Afdøde Finansminister Lassen kom herop og sagde til os alle sammen: Denne store Krise, som nu er væltet ind over Landet, have jeg og de Herrer Bankdirektører maattet ordne fra Lørdag til Mandag, og nu haaber jeg, De ville billige denne Ordning. Hvad der saaledes sker fra Lørdag til Mandag, er i Regelen ikke godt, det er bedre at se sig lidt for. Derfor billiger jeg i højeste Grad, at den højtærede Indenrigsminister nu har sagt til os: Lad os se os for indtil 1. April. Men lad os ikke sige, at det, der skete da, skal føres over herpaa. Jeg kunde ogsaa sige: Een Gang er ingen Gang, men to Gange ere mange Gange. Naar man har gjort noget galt, kan man sige: Det blev gjort under en vis urolig Ængstelse, men det var ikke rigtigt. Det kan man godt være bekendt at sige til sig selv, men man kan ikke være bekendt at sige til sig selv: Vi gjorde noget den Gang, som ikke kunde forsvares, og saa maa vi gøre det om igen under andre Forhold. Dertil kommer, at det, som den Gang blev fremhævet for os, var jo dette, at man sagde: Nu vælter hele Samfundet over Ende; der er saa mange, der have Penge staaende i disse Banker, hele Forretningstilværet vil blive spoleret i stort Omfang. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, jeg tror ikke, at det var sket, jeg tror ogsaa, at det da havde været rigtigt at gaa Lovens Vej. Men nok er det, det var det, der den Gang alarmerede Finansministeren, og han tog os andre med. Men der sker i alt Fald ikke nogen Ulykke i dette Land for Forretningstilværet, fordi dette, som jeg her har fremhævet, bliver gennemført paa den Maade, som efter min Mening Loven byder. Maaske det for den store Mand med de 200,000 Kr., som taber de 70,000 Kr., vil være en Pine, men de andre staa det nok igennem.

Jeg ved godt, at det ikke kommer denne Sag ved, men jeg spørger dog, om det var rigtigt, det, som skete i Februar? Var det rigtigt, at Staten gik med til at sige: Vi risikere 5 Mill. Kr. Vi gjorde

det ogsaa kun, fordi der blev sagt, at der ingen Risiko var, nu synes det at være ganske anderledes, idet der kan blive et stort Pengebeløb at udbetale. Jeg tror, vi have skuffet os, der bliver vist en Risiko, og jeg synes, at det vilde være underligt ikke at gøre, hvad vi kunne, for snarest muligt at standse dette Forhold overfor de paagældende Banker. Det er en lille Avis til den højtærede Finansminister. Jeg tror ikke, at han handler rigtigt ved at sige: Hidtil have vi styret den Historie ved Hjælp af denne Komité paa 7 Medlemmer, nu sætte vi 3 ind til, saa at den kommer til at bestaa af 10 Medlemmer. Jeg synes ogsaa, at det er underligt — hvis jeg maa indskyde den Bemærkning —, at der sidder Statsgældsdirektøren som Medlem af Bankkomitéen. Skulde han ikke staa udenfor som Ministerens Raadgiver og kunne sige til Komitéen: Maa jeg sammen med Ministeren faa Besked, saa at han kan gribe ind? Er det ikke meget smukkere, som den højtærede Indenrigsminister nu gør i Lovforslaget, at sige: Jeg, Ministeren, bliver ved at føre Tilsyn med den Sag, og jeg sætter ind til Virksomhed i Sparekassen en Mand, som saa kan give mig Meddelelse om det passerede. Er det ikke rigtigere end den store Bankkomité? 10 Mennesker, der forhandle, ere ikke egnede til at administrere. — Og er det rimeligt, at man har skabt en stor Bankdirektion i de Banker, det gælder om, som i Stedet for at gøre sit til at afslutte Kalamiteten synes at ville skabe en ny og dog neppe fyldestgørende Bankvirksomhed? — Er det endvidere rigtigt, at man har trukket andre Banker ind under den samme Garanti? Hvor ender dette? Er der ikke god Grund til at advare imod i dette Tilfælde at gaa en lignende Vej, og er der ikke god Grund til at sige til Finansministeren: Gør, hvad der gøres kan, for at Statens Forhold til den Historie fra Februar kan komme til en Afslutning i en rimelig Tid.

Dette var altsaa den ene Række af Betragtninger, jeg vilde tillade mig i Anledning af det foreliggende Lovforslag, og som jeg synes finder Anvendelse paa Lovforslagets Indhold. Jeg gaar saa over til den næste Række af Betragtninger, som ikke skulle blive saa vidtløftige, men som berøre et andet Forhold. Naar jeg før sagde, at der ved dette Lovforslag intet maa forrykkes i Folks Retsstilling, kom jeg der ind paa noget, som den ærede første Taler (Bramsen) ogsaa berørte, og som jeg synes, der er stor Fare for sker, hvis der